

Man kunne rejse en masse tekniske spørgsmål, f.eks.: Hvor lang tid skal det være afdragsfrit? Har vi nogle problemer, der svarer lidt til dem, vi havde med studielånene? Har vi kontrol over udgiften, når vi er ude på det frie rentemarked? Er det måske billigere med en direkte form for subsidiering af virksomheder? Kan der blive spørgsmål om tilbagebetaling ved succes? Osv. osv.

Men jeg mener, det er tekniske spørgsmål, vi kan diskutere senere. Hovedsigtet er vi altså enige i under den forudsætning, at vi vil have lidt hånd i hanke med, hvad pengene bliver brugt til.

Ole Donner (DF):

Dansk Folkeparti er modstander af iværksætterordningen som helhed. Vi mener, det var helt forkert, at man vedtog loven om iværksættere.

Nu vil man forbedre loven ved at give nemmere mulighed for at skaffe noget egenkapital. Men det hjælper ikke: Ordningen er dårlig, ordningen er konkurrenceforvridende, og det viser sig, at de aller-, allerfleste lukker, lige så snart støtteperioden er overstået.

Det er tidligere blevet sagt heroppe fra talerstolen, at der ikke bliver oprettet mange virksomheder i Danmark, og at hvis ikke iværksætterordningen havde været der, ville der måske være blevet oprettet endnu færre; men så ville der stadig have eksisteret nogle virksomheder, som har måttet lukke på grund af konkurrenceforvridning.

Hvis man vil udvikle erhvervslivet her i Danmark, bør man i stedet give det nogle bedre forhold at arbejde under: lavere skatter og lettere administrationsgrundlag f.eks.. Man kunne også lave nogle skattebegunstigede opsparingsregler, som det også er nævnt, så der var mulighed for selv at spare nogle penge op til det fremtidige arbejde.

Vi kan ikke støtte forslaget.

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Dette forslag retter sig ikke mod enhver iværksætter. Der er tale om et forslag, der alene retter sig mod projekter, der forudsætter en vis investering eller en vis udvikling – også en form for investering – så iværksætterne er nødt til at låne mange penge og vente et stykke tid, før de kommer i gang, og derfor – hvis de har for stor fremmedkapital – risikerer at lide rentedøden, før de overhovedet får overskud i virksomheden.

Og hvordan løser man det problem? Vi har, som flere ordførere var inde på, set os om i verden, og vi behøver ikke at gå så langt. I vores naboland Tyskland har man ikke alene i en årrække, men i en meget lang årrække haft en ordning kørende, som har vist sig at være meget succesrig.

Jeg skal da også takke for, at der trods alt er en mere positiv modtagelse i år end ved tidligere lejligheder. Der er også tale om et udbygget forslag. Det var inde i forhandlingerne i foråret, og derved fik vi en række nye oplysninger, så vi kunne komme med et mere præcist forslag. Men der var nogle indvendinger, og jeg skal tage dem op.

For det første spurgte ministeren, om staten ikke også skulle dække den lange afdragsfrihed. Jo, naturligvis. Det fremgår også indirekte af forslaget, men det burde nok stå mere præcist. Så er spørgsmålet, om afdragsfrihedsperioden er for lang. Ja, det kan da godt være. Men når vi har skrevet 10 år, er det, fordi den er så lang i Tyskland, og her fungerer det. Hvis vi kan blive enige om, at 8 år er mere passende, er det ikke det, der er afgørende; men trods alt skal perioden være så lang, at folk får fred til at skabe overskud i deres virksomhed, så de faktisk kan betale pengene tilbage.

Den anden indvending, ministeren kom med, var, at det var for dyrt. Men det er et spørgsmål, om det er rigtigt. Det koster ikke ret meget i 1997, og det koster heller ikke ret meget i 1998, for det tager tid. Men det er klart, at når vi har en stor bestand, der har nogle lån, koster det et eller andet; men så er fidusen altså, at i mellemtiden er der faktisk opstået et stort antal job i den private sektor, som giver en modsvarende indtægt.

Jeg tror, at hvis vi sammenligner med f.eks. hjemmeserviceordningen – nu ved jeg selvfølgelig godt, at man ikke skal sammenligne helt tilfældige, vilkårlige ordninger – giver det her for en sammenlignelig udgift et sammenligneligt antal arbejdspladser, der vel at mærke ikke bare er årlige, men er akkumulerende, nyskabte arbejdspladser. Det giver et helt andet perspektiv og en helt anden selvfinansiering i forslaget, og det tror jeg vi skal overveje grundigt i de forhandlinger, vi skal i gang med.

Hr. Ole Vagn Christensen var inde på de samme betragtninger, og det kan vel ikke overraske ministeren. Hr. Ole Vagn Christensen nævnte, at forslaget kunne være konkurrenceforvridende for eksisterende virksomheder. Jeg